

Kam odlétají básníci

alois marhoul

KAM ODLÉTAJÍ BÁSNÍCI

Dauphin
2013

Tato kniha se těší laskavé podpoře Nadačního fondu Obce českých spisovatelů

MILUJ BLIŽNÍHO SVÉHO

© Alois Marhoul, 2013

Preface © Alena Vávrová, 2013

Illustrations © Miroslav Hupčych, 2013

© Dauphin, 2013

ISBN 978-807272-595-3

ISBN 978-807272-596-0 (pdf)

ISBN 978-807272-597-7 (ePub)

CO SE POVÍDÁ O LÁSCE?

Teď nemám na mysli nějakou obyčejnou, tuctovou lásku, o kterou zakopáváme na každém rohu. Mluvím o Lásce s velkým L! O Lásce překonávající všechny překážky. O lásce zapalující oheň i v arktické zimě. O Lásce rozehřívající letící meteority v mrazivém vesmíru. Mluvím o Lásce, jež navštíví pouze ty nejšťastnější z nás. Vlastně, mluvím o své nejdražší Lásce.

Někde jsem slyšel: „Když miluješ, zdá se ti i opice hezká, nemiluješ-li, odvrátíš se i od lotosového květu.“

Jinak řečeno: Ten Veliký třesk, kdy se z nicoty vytvoří něco obrovského, neskutečně nádherného, navždy trvajících, máme ve své moci pouze my. My sami. A proto to všechno. Vždyť jenom díky tomu vznikl vesmír. Jenom kvůli tomu se prvních šest dní Bůh trápil, aby, aby sedmý den skončil někde, kde ho, ani dnes, moc není vidět. Zlí jazykové mluví o Bohnicích. Věřící o Nebi. Nevěřící o pekle na tomto světě. A pan prezident o neviditelné ruce trhu, která nás ochrání, všechno srovná...A nikdo nemá pravdu! A všichni mají pravdu!

A Láska? Jde s dobou. Založila si firmu. Láska s.r.o.. Má několik divizí. Prodejná láska. Láska na plný úvazek. Láska na oko. Láska za všechny prachy. Exportuje, importuje. Tuneluje. Vlastní cestovní kancelář. S Láskou do světa. Provozuje pohřební ústav. S Láskou navždy.

Možná, že to jsou drby. Možná, že je všechno jinak. Možná, že Láska, ta všeobjímající, všezničující, nikdy nebyla. Možná, že se teprve narodila. Možná, že čeká za tvými dveřmi. Slyšíš? Někdo na ně tluče. Měj odvahu. Otevři!

OTČE NEBESKÝ, NENIČ MĚ, SLOUŽÍM VŠEM!

Adolf Inneman

Sloužím jako --

--jako jízdní řád, jako člen poslanecké sněmovny, jako prostitutka,

jako muž, který na své svatbě slibuje, že přinese své milé modré z nebe. A po dvou letech má opravdu ta nebohá pod očima modré podlitiny, a muž, muž dělá mrtvého brouka, a civí, a civí na jízdní řád. A v levém rohu dole je úplně malým písmem napsáno: Nenič mě, sloužím všem!

Ale muž se dívá výš, v kolik, že mu to jede, za tou další, když s touhle to nevyšlo --. A ono přesně ve čtrnáct padesát letního času. A ten hezoun, nastupuje do autobusu, kupuje jízdenku, a po dvou hodinách vystupuje, vystupuje ve vesnici Peklo. A jeho nová milenka, která svému Otci slíbila, že to bylo naposled, co naletěla „nějakému manekýnovi“, vypne prsa, zatahne břicho, sukýnku povytáhne o něco výš, aby bylo vidět něco z jejího nádherného těla. Ale v zrcadle zahlédne, že na tom odhaleném kousičku dokonalého těla (nebudete mi to asi věřit), ale opravdu je tam napsáno --vždyt si to můžete přečíst sami: „Nenič mě, sloužím všem!!!“

KAM NA TO TY ŽENY CHODÍ

Pastýř Enlil, jenž osudy určuje,

Jasnozřivý Pán, uviděl ji.

O lásce mluvil k ní, ona se však zdráhá.

Naléhal na ni, ona se však brání:

„Můj klín je příliš úzký, milovat neumí,

mé rty jsou malé, líbat nedovedou.“

Jakmile byli oba na řece, znásilnil ji.

Pravda byla taková, že Nenlil se koupala v řece nahá

na matčin příkaz--v naději, že Enlil, který se obvykle procházel

podél řeky, si ji všimne a „jistě mě obejmě, jistě mě políbí!

Až srdcem svým nádherné tělo mé spatří, vezme si mne!“

Dvanáctá planeta, Zecharia Sitchin

Podobných příkladů táhnoucích se dějinami lidstva, kdy se žena tváří bezbranně, bezelstně a ve své předstírané naivitě hledí do očí bez jediného mrknutí „náhodou“ tomu správnému muži, a při tom má připravené tahy na několik desítek let dopředu, je nespočet. Kam se hrabou šachoví géniové Fischer, Karpov, Kasparov. Trójská Helena, egyptská Kleopatra a česká Šárka jsou toho dostatečným důkazem.

A muž tancuje podle připravených not „s úsměvem idiota“. A říká si: „Musím být na ni hodný, ona je tak krásná, ale hloupoučké stvoření.“ A zničehonic vidí, že je svázaný, že je ve válce a neví proč. A to, že je bez hlavy, se většinou, bohudík, už nikdy nedozví.

JE MANŽELKA TAKY ČLOVĚK?

Jsem si plně vědom toho, že už samotným názvem jsem se ocitl na velmi tenkém ledě. Ale moje hrdost, moje mužská hrdost mi velí pustit se do tohoto nerovného zápasu, který už je, bohužel, předem rozhodnut.

Asi bych měl začít pěkně od Adama, přesněji od počátku svého (možná i vašeho) manželství. Takže: Než jsem se oženil, tak jsem si o sobě myslel, že jsem člověk. To si myslím pořád. Že jsem člověk samostatně myslící se schopností zvládnout důležitá rozhodnutí týkající se mého já.

Ale v tom jsem neskutečně selhal. Od své svatby se mi nikdy nepodařilo učesat se správným směrem. Vztít si optimální košili na tu kterou akci. Být vtipný. Vždycky, opakuji, vždycky to bylo špatně. Po třiceti letech manželství jsem rezignoval. Ale po otázce: „Broučku, co si mám vzít na sebe?“ se mi dostalo překvapivé odpovědi. „Po tolika letech to ještě nevíš? Zkus se konečně obléknout bez mých rad. Jsme tu přece každý sám za sebe!“ A tak jsem se oblékl podle svého nejlepšího přesvědčení. Jsme tu přece každý sám za sebe! „Ježíšmarjá, Co sis to na sebe zase vzal? Vždyť vypadáš jako hadroš! Okamžitě se převlíkni!“ A tak se převlékám. Připadám si jako cvičená opička. Nebo --?

Nebo se podceňuji a opravdu patřím mezi vyvolenou skupinu tvorů, která si říká člověk, člověk rozumný? Ale, ale kam bude v tom případě patřit moje manželka? Žena, která mě už musela minimálně tisíckrát opravit, převést přes různá úskalí života, nasměrovat, naučit používat kapesník, zvedat prkýnko na záchodě ----

Že by byla Andělem? Ale copak Anděl takhle prudí??

PROČ SE MUŽŮM LÍBÍ MLADÉ A HEZKÉ HOLKY

Prozradím vám jedno velké tajemství. Mužům se mladé a hezké holky vůbec nelíbí! Mají radši starší ženy, ženy uvážlivé, ty, které na sebe moc neupozorňují, ženy, které od nich nic nechtějí. A nejradyji mají ženy nehezké, vedle kterých vynikne krása chlapa. Devět z deseti mužů nemůže mladou a hezkou holku ani vidět. Když, náhodou, nějakou takovou uvidí, tak jim naskočí husí kůže, chce se jim spát, dostanou horečku a objeví se ošklivé ekzémy po celém těle. A nikdo neví proč.

Nedávno jsem se, nechtěně, v Bohnicích, stal svědkem rozhovoru dvou tamních primářů, kdy první tomu druhému tiše šeptal něco o tom, že mladé holky jsou vlastně andělé trenéři, takoví čerti mající za úkol nás dostat do formy, nebo zlikvidovat, když bychom, náhodou, nestíhali. A pak dodal, ten doktor, že by to snad i jednou zkusil, ne pro potěšení! Kvůli lidstvu, pokroku vědy, a tak..., tu mladou holku, prostě by se obětoval, pozvedl pochodeň. No, že by se prý s ní i pomiloval, i když je to tak nepříjemný, až fujtajbl. Ale každý se musíme oprostít od svého ega ve prospěch všech, povídal pan primář, a odcházel z léčebny, něco si vesele pohvizdoval, slunce svítlo na plný pecky a ptáci, a ptáci tak řvali...

PROČ NEMAJÍ MANŽELÉ KŘÍDLA

Když Bůh stvořil muže, tak se ho zeptal: „Chceš být svatý, nebo ženatý?“ Muž se dlouho rozmýšlel, ale pak si řekl: „To bych to měl hodně jednoduché, kdybych se stal svatým, jaksi automaticky. Ale být ženatý, a ještě bojovat o nemožné, to je chlapecká výzva!“

A proto se rozhodl tak, jak se rozhodl. Stal se manželem a celý manželský život bojuje, snaží se, seč mu síly stačí o to, aby se stal i svatým. Zatím se to žádnému manželovi nepodařilo. Vždycky to jeho vlastní manželka nějak překazí. Sám Ďábel vede její kroky. Jinak si to nedovedu vysvětlit. Vždyť svoji ženu neskutečně miluje. A když zjistí, že už je (pro něj) trochu stará, a už by nenašel tu správnou motivaci, tak si (a to dělá jenom, pouze kvůli ní) najde nějakou mladou, neskutečně krásnou dívku, a protože má manželku opravdu moc rád, tak skousne i to, že ta mladá není vůbec inteligentní, přemůže se, miluje se s ní. Je to tak úžasně! A celou dobu myslí pouze na svoji starou, trošku již povadlou, ale co by ze samé lásky neudělal! Hádejte, co se stane, když se to jeho povadlá manželka dozví? Budete opravdu překvapeni jejím chováním. Ona, a to je opravdu k neuvěření, ona ho nepochválí. Ona si snad vůbec neuvědomí, jak se obětoval! Že to celé dělal z čisté lásky! No, nezabili byste ji?

Manžel je neskutečně trpělivý a tolerantní. Snaží se, vysvětluje, ale není mu to nic platné. Ta nevděčnice se zasekne, asi jí naštvě, že by se manžel stal ještě něčím lepším než je, dokonce lepším než je ona sama. A už rašící křídla mu ve spánku poleje louhem, nebo ustříhne, jenom proto, aby se nepoznalo, že její partner, teď už bývalý, protože ta nesoudná žena se s ním dokonce i rozvede, aby se nepoznalo, že on už vlastně svatý je. Manželce, vlastně exmanželce, navzdory!

STÁLE ČASTĚJI SE DOZVÍDÁME, ŽE NA SEZNAMU OHROŽENÝCH DRUHŮ PŘIBYLA DALŠÍ POLOŽKA.

A co knížky poezie? Co knížky poezie, které si zaslouží ocenění? Nejsou už snad také

náhodou v ohrožení? Nebojme se jim pomáhat, i když je napsal někdo jiný. Nebojme se jim pomáhat, i když máme málo času.

Přimlouvám se za ně. Udělme jim cenu. Udělme jim Nobelovu cenu! Proč Nobelovu cenu? Protože Nobel a Nobel k sobě patří jako černá a bílá, jako noc a den, jako jin a jang.

Nobel se narodil v bohaté stockholmské rodině podnikatele a v 17 letech mluvil plynně švédsky, rusky, francouzsky, anglicky a německy. Nobel se nikdy nenarodil.

Nobel vynalezl střelný prach (přesněji řečeno bezpečnou manipulaci s nitroglycerinem),

který zabijí —. Nobel vynalezl normální prach, prach v ložnici, prach v obýváku, prach všude. A ten nikoho nezabije, snad jen přehnaně čistotné manželky.

Nobelovu cenu mohou získat i teroristé, jako například Jásir Arafat a jemu podobní. Nobelovu cenu nikdy žádný terorista nezíská. To si slibme jednou provždy!

Alfréd Nobel ve své závěti rozhodl, že jeho majetek se vloží do fondu, z něhož bude každoročně udělována cena za významné objevy, literární tvorbu a mír ve světě. Alois Nobel závět nese-psal, takže je to na každém z nás.

Nobelova cena přináší slávu a hromadu peněz. Protože Nobel ví, že sláva dokáže zamotat lidem hlavu a nadměrné množství peněz (až na vzácné výjimky) kazí charakter, tak jeho cena

přináší pouze radost. Radost z toho, že se knížka líbí. Minimálně jednomu člověku. A to není málo. Kolik už bylo oceněno knih, které se nikomu nelíbily.

Dnes je ještě Nobelova cena obecně považována za nejvyšší ocenění, jaké může umělec získat. Ale zítra? Zítra to bude Nobelova cena!

PROČ BÁSNÍCI TOLIK PIJÍ?

Básníci píšou celý život tajná poselství, která začarovávají do veršů. Ti gramotní je přepisují na ruční papír vyráběný ve Velkých Losinách. Po večerech hodně pijí..... Co hodně pijí, po večerech chlastají víno, rum, skotskou, slivovici, a..., a já nevím, co všechno ještě. Vůbec jim to nechutná. Opravdu ne. To vám přísahám. Jako že se Alois Moberl jmenuju. Ale nedá se nic dělat. Nutně potřebují prázdné lahve, potřebují obrovské množství prázdných lahví, aby do nich mohli, aby do nich mohli svými třesoucíma rukama vložit důležité vzkazy, životně důležité pro adresáty čekající tam někde za obzorem, na konci světa, tisíce světelných let daleko, možná až na konci nebo na začátku vesmíru (záleží na tom, kde právě stojíte), nebo taky ne....

Ti negramotní svá poselství foukají do prázdných lahví svým dechem vonícím (z jejich pohledu), nebo zapáchajícím (z pohledu jejich manželek, milenek, rodičů nebo dětí) po pivu, vínu, skotské, slivovici nebo jiném svinstvu. Ten z vás, kdo někdy v životě potkal básníka, ví, o čem mluvím!

Gramotní i negramotní básníci svoji láhev zapečetí a za úplňku, nebo jindy, dojdou na sám kraj oceánu a... a hodí „flašku“ co nejdál do vody. A dnešní moře je rozbouřené. Vlny se valí jedna přes druhou. Blesky rozčesávají oblohu. A nebe nad hladinou křížují staromódní rackové a superrychlá letadla. A pod nimi plují obrovské lodě plné nadějí, štíhlé plachetnice uhánějící vstříc zářivé budoucnosti, smradlavé odpadky a špinavá nafta. Není to nádhera?

A lahve jsou tak maličké, bezbranné, a samy. Doplují včas? Dostanou se do správných rukou? Držme jim palce!

PROČ BÁSNÍCI KRADOU

V dávných dobách, v dobách, kdy vznikal náš vesmír, kdy naše manželky, které všechno znají, všude byly, tak ještě nebyly. Protože ještě nebylo vůbec nic. Taková nekonečná prázdnota.

A znáte přece zákon o zachování hmoty. Neboli, kde nic není, ani čert nebere. Tak, aby něco bylo, bylo potřeba někde, někde jinde něco ukrást! Bylo přímo životně důležité krást, aby vznikly planety, mezihvězdný prach, vakuum, mráz, teplo, voda, rozliční živočichové, televizní seriály, zbraně a peníze. Zejména peníze. Dále závist, nemoci, zloději. Zloději jsou nejdůležitější. Bez nich by vývoj nešel dopředu. To přece všichni dobře víme.

A tak se kradlo, stovky, tisíce milióny, několik miliard let se kradlo. Až bylo ze všech okolních světů všechno ukradeno. A ten náš vesmír začal být těmi všemi zbytečnostmi totálně přeplněn, usoudilo se, že to stačí, že dost!

A dnes nenajdete jediného člověka, ať už je jakéhokoliv povolání, náboženského vyznání, politické příslušnosti, který by kradl. Sám význam toho slova se z našeho života úplně vytratil. A to je obrovská škoda!

Ale našli se světloňoši, kteří pozvedli uhasínající pochodeň. A to básníci, chudáci, kteří prakticky nic neumějí, tak kradou. A protože ani to pořádně neumějí, tak alespoň, čas od času, si ukradnou, někdy v zoufalství i sami sobě, nějakou tu myšlenku. Zloději!

PROČ NEMAJÍ BÁSNÍCI ROZUM

Básníkovi určitě nechybí – manželka, nejkrásnější žena na světě, milenky, tak věrné, až se to nechce věřit, domácí zvířata, a to kočky, psi, želvy, pavouci a drobný hmyz, milující tak, že by ho samou láskou sežrala.

Teď mi to došlo, jak jste se na mě podívali...milenky. Myslel jsem milenky těch nejlepších veršů, milenky zahledené do poezie básníka, kterého, bohužel, ani nevnímají. Dokonce devět z deseti milenek netuší, že nějaký básník existuje. Domnívají se, že se verše narodily samy od sebe. Neposkrvrněné početí. Chemická reakce. Přírodní úkaz. Nebo něco takového. Potom má básník ještě hromadu dluhů, bordel ve svých věcech, nedopsané verše, nedokončené myšlenky, strach z neznáma. A radost, radost z toho, že je, že je na světě, že existuje. Že byl nejlepší, nejrychlejší! Víte, kolik stovek, co stovek, kolik tisíců spermií bylo na startovní čáře? A básník zvítězil. Narodil se. A už to je na olympijskou medaili, co na medaili, na Nobelovu cenu. Možná i na Mobelovu.

A to, že nemá rozum, snad, u tak úžasného člověka vůbec nevádí.....

KAM ODLÉTAJÍ BÁSNÍCI PŘED ZIMOU?

Básníci jsou prapodivní tvorové. V naprosté většině, až na výjimky, se stravují jako vegetariáni. Živí se kořínky mladých stromků, uždibují zelené stvolky trav, pochutnávají si na dobře proschlé šišce a vše zapíjejí pramenitou vodou.

Když náhodou potkáte básníka, a vidíte, jak do sebe cpe maso a zdá se vám, že je totálně ožralý, tak pravděpodobně prochází nutným očištným procesem, který u každého vynikajícího básníka trvá pouze krátké období, a to jeden den, výjimečně celý život!

Básníci se na podzim, stejně jako vlaštovky, houfují na předem domluvených místech. Vlaštovky na drátech elektrického vedení, básníci v hospodách nižších cenových skupin.

Vlaštovky doplňují své zásoby posledními mouchami, červíky, aby takto vyzbrojené, vyrazily do teplých krajín.

A básníci? Ti také doplňují své zásoby, aby úspěšně dorazili do krajín ještě teplejších! Majitelé hospod si mnou ruce, a po odchodu básníků odlétají na Kanárské ostrovy, protože, protože mají vyděláno.....

Vždyť básníci právě procházejí očištným procesem, a to je období, kdy všechny své peníze nechávají v hospodách, vinárnách a podobných zařízeních, a to jenom proto, aby je nic netížilo při jejich letu. Vždycky se jim to podaří. Jsou dobří. Oni vědí, že jsou nejlepší!

A protože se básníci díky svému vegetariánskému životu stali anděly, tak pro ně není žádný problém po odchodu z hospody roztáhnou křídla a letět, letět za svými blízkými, kteří na ně toužebně čekají na těch nejnádhernějších místech naší planety. Básníci se snad narodili se sonarem. Jako netopýři. A proto vždy trefí domů. Ke svým partnerkám. Není to zázrak?

CHCETE MĚ?

Blíží se konec zimy. Mizí poslední zbytky sněhu. Ve vzduchu je cítit příslib něčeho nového... Tak jako každým rokem. Každé další ráno řvou ptáci o něco hlasitěji. I vaše srdce začíná tušit přicházející změny. A to jsou okamžiky, kdy je čas navštívit přeplněné útulky, vybrat si nějaké to zvířátko, kterých se lidé před zimou, ale zejména po Štědrém dnu, hromadně zbavovali.

Vždyt v těchto zařízeních je neskutečné množství psů, koček, morčat, hadů, želviček, králíčků, opiček, koziček, prasátek, ale zejména, zejména básníků. Slitujte se nad nimi. Vždyt takový básník je tak bezbranné zvířátko, že by měl být hájen nejen ochránci zvířat, ale i památkáři. Takový básník je neuvěřitelně skromný tvoreček, kterému stačí ke štěstí pouze váš obdiv. Nechte ho, prosím, odblešit, vezměte domů, zavřete do klece, kam mu připravíte misku pramenité vody, kůrku zvrdlého chleba, tužku a blok nepopsaného papíru, nejlépe A 4. Odmění se neskonale vděčností.

Málokdo ví, že tato vzácná zvířátka, básníci, jsou na listině ohrožených druhů. Málokdo ví, jak jsou přecitlivělí a jemné zacházení je nezbytným předpokladem k tomu, aby přežili! Podestýlku jim vyměňujte, ale s taktem, každý pátý den. Jen tak si zachovají svoji lesklou srst a vztyčené slechy.

Jejich sexuální apetit je srovnatelný s divokými králíky. Inteligence taky. Ale bobky mají tvrdší a kulatější!

Vaše trpělivost bude odměněna. Po šedesáti letech chovu básníka se stanete svědkem neuvěřitelné věci, neskutečného zázraku, bohužel, jenom v případě, že se tohoto pozeňnaného věku básník dožije. Což je pravděpodobnost tak mizivá....., ale buďme optimisty. Po šedesáti letech chovu se od básníka dočkáte nádherných veršů. A to by ani nejinteligentnější králík nedokázal, i kdyby měl kulatější bobky!

JAK ZHUBNOUT

Protože jsem, náhodou, na hubnutí největší odborník ze všech, které znám, mohu vám se stoprocentní jistotou připravit optimální program na snížení váhy. Je to až neskutečně jednoduché. Zkuste nesnídat, abyste v poledne měli pořádný hlad. K obědu doporučuji tučná jídla, například prorostlý bůček se šesti knedlíky a řádně podlitý sádlem. K tomu minimálně dvě piva. A k večeři? Neuškodí nějaká ta uzeninka s bílým pečivem. A kdo má radši sladké, tak může zkusit nějaké máslové zákusky, kynuté knedlíky se šlehačkou nebo něco podobného. A každý den zvyšovat množství. To je podmínkou!

Proč tolik kalorií? Jako bych vás slyšel. No, když chcete zhubnout, ale opravdu zhubnout, musíte si vytvořit optimální výchozí pozici. Musíte přibrat. Vždyť hubení lidé těžko ztrácejí kila. Dokonce je to pro jejich zdraví nebezpečné.

Takže v klidu přibírejte. A přitom sledujte své okolí. Poslouchejte, co říkají přátelé, známí. "Ty dobře vypadáš, Lojzo. Nějak jsi zmužněl. Vyhladily se to vrásky. Kypíš zdravím. Asi se daří, vid'?"

No, prosím. A vy byste chtěli hubnout. Taková blbost!

CO SI POČÍT S DŮCHODCI

Důchodci jsou v mnoha ohledech výjimeční. Navenek se tváří, že patří mezi nejvíce ohrožené druhy, že jsou určeni k brzkému vyhynutí. Že už nemůžou stát, sedět ani ležet. Že je všechno bolí, že špatně vidí, skoro neslyší. Nic si nepamatují.

Ale nesmíte jim hned všechno věřit. Vždyt podle hodnověrných statistik je jich každým rokem víc a víc. A to geometrickou řadou. Ti nevyhynou!

Ale počet narozených dětí klesá. Procento mladých je stále nižší, a ještě se z nich dost často, stávají --taky důchodci.

Takže nakonec důchodci ovládnou náš svět. A až jim bude malý, tak snad i celý vesmír. Takže žádné globální oteplování, ozónová díra, ničení deštných pralesů, terorismus, přírodní katastrofy, ale nekontrolované, snad i nekontrolovatelné množství důchodců zahubí naši planetu!

A dá se proti tomu něco dělat? Vlády celého světa se vydaly cestou postupného oddalování odchodu do důchodu. Myslíte si, že to je správná cesta? To víte, že ne. Protože stejně jednou člověk do důchodu odejde. A je jedno, jestli v šedesáti, sedmdesáti nebo osmdesáti letech.

Jediná, a vcelku logicky správná cesta je naprosto jednoduchá, a proto asi geniální. Odchod do důchodu jednou provždy zrušit! A svět, svět bude zachráněn!

TEORIE RELATIVITY

Někdy stačí málo. Co? Vždycky stačí málo! Někdy trochu fantazie. Jindy náhoda. Většinou omyl. Prostě čas od času někdy někdo udělá něco jinak. A objeví úžasné věci. Například: Cortéz objevil Ameriku, Fleming penicilín, praotec Čech Říp, César Kleopatru, Barrande trilobity. Svěrák se Smoljakem Cimrmana a Češi, a Češi to, že se dá všechno nějak „vožulit“!

A Bůh, který neskutečně makal šest dní na tom, aby stvořil svět, aby stvořil svět ke svému obrazu, aby stvořil něco dokonalého, něco, co tu ještě nebylo... Ale, vševědouce Bože, všechno, opravdu všechno, už tady někdy bylo! Bůh tvořil svět asi poprvé. Nebo, nebo už zapomněl na to, že dobrý skutek má být po zásluze potrestán. To víte, že má! A taky byl.

Sedmý den, v neděli, si dal Bůh šlofika, aby si krapet odpočinul. A, co se nestalo. Přesněji řečeno, co se stalo. Bůh se osmého dne probudí a zjistí, že všechno, naprosto všechno, je úplně jinak. Úplně jinak než před šlofikem.

Vždyt se sami podívejte kolem sebe! Počítače, emise, výfukové plyny, jaderné elektrárny, terorismus, evropská unie, globalizace, DNA, klonování, poslanecká imunita, olympiády, zdravotnická loby, bezpečnostní agentury, bulváry, věda, zejména věda --

A chudák Bůh, stvořitel všeho, se dozví, a to si dal pouhý jeden den volno po tak náročné práci, tak osmý den se dozví, že po Boží neděli, která našim nazíráním času trvala přesně dvacet pět tisíc devět set dvacet let, tak se dozví, že celou tuto dobu ho nikdo z lidí neviděl (až na pár blouznivců, kteří z vědeckého hlediska nemají průkaznou vypovídací hodnotu). A je vymalováno!

Takže podrženo a sečteno: vědci se usnuli, že žádný Bůh není. Slyšíte dobře. Bůh má smůlu! Už je vědecky potvrzeno, že neexistuje. I kdyby se rozkrájel v přímém přenosu před všemi vědci celého světa..

JAK VELIKÝ JE VESMÍR

Na počátku své existence byl vesmír více jak miliardkrát menší než piha na obličejích nejkrásnějších žen světa, mé manželky. Pak se to nějak zvrtilo. V odborné terminologii se tomu říká: Nedodržení bezpečnosti práce. Takže něco bouchlo. A všichni, všichni, co byli kolem, nad tím ztratili kontrolu. Ale tvářili se, že se nic zásadního nestalo. Veliký Třesk. Neskutečná teplota. Rozpínání vesmíru, a podobné samozřejmé události. Víte, že až do včerejška si všichni Einsteinové mysleli, že se vesmír rozšiřuje rychlostí světla, což je přibližně tři sta tisíc kilometrů za vteřinu, přesněji řečeno dvě stě devadesát devět tisíc sedm set devadesát dva kilometry a čtyři sta padesát osm metrů za jedinou vteřinu.

Ale dnes už každý lojza ví, že je to ještě rychleji. Takže. Takže svět od nás prchá všemi směry, seč mu síly stačí. A my, my stojíme na místě a jenom čumíme! Představujete si to?

To jsem vám ještě neřekl, že žijeme v jednom z mnoha miliónů vesmírů: To pro váš klid. A všechny se rozpínají na všechny strany, všemi směry. To pro pořádek.

Stíháte to? Tak dobře. Vraťte se zpátky. Zpátky do našeho vesmíru, který se rozpíná, který nás opouští strašně rychle, jako kdyby nám něco ukradl. Moc by mě, opravdu, moc by mě zajímalo, jak přesně, je právě v tuto chvíli veliký!

Zeptal jsem se nejkrásnější ženy světa, zeptal jsem se své manželky, jestli by mi s tímto problémem nepomohla. A představte si, prosím, jak zareagovala. Ty nemáš, co na práci? Tak vyluxuj komůrku! (Komůrka je místnost, kam ukládáme všechny zbytečnosti, které nejkrásnější žena světa nakoupí s obrovským nadšením, protože je přesvědčena, že to jsou věci životně důležité k tomu, abychom ve zdraví a štěstí, lásce a pospolitosti, žili.)

Protože jsem slušně vychovaný, poslušný, blbý, naivní nebo nemyslíci tvor (nehodící se škrtněte), tak popadnu vysavač a začnu luxovat.

A najednou vidím věci úplně jinak! Přesněji řečeno, po pěti minutách si začínám všímat, že problém velikosti vesmíru se zmenšuje s množstvím vyluxovaných much, pavouků, kamínků, některých drobných zbytečností zakoupených manželkou. A vesmír? Vesmír se stále vzdaluje rychlostí větší než tři sta tisíc kilometrů za vteřinu. A já? Mně je tak nějak dobře, opravdu dobře, věřte mi!

OHEŇ

Za všechen pokrok může Prométheus! Kdyby on nepřinesl lidem oheň, tak by se dodnes choulili ve studených jeskyních. Dodnes by s obtížemi trhali syrové maso svými zažloutlými zuby. Co je to platné, že ho olympští bohové exemplárně potrestali. Co je to platné, že byl tisíce a tisíce let přikován ke skále. Co je to platné, že mu nějaký orel den co den chodil na játra.

Jednou se lidé dostali k informaci, že lze přeměnit nestravitelné ve stravitelné, nemožné v možné. Že je možné prakticky všechno, když se chce, když se to umí. A když se to neumí, tak se to, a to vždycky, dá nějak obejít.

A tak šli, šli dopředu (pyramidy, Ježíš, hon na čarodějnice, křížové výpravy, husité, Leonardo da Vinci, Hitler, Stalin, Evropská unie), někdy úžasně, jindy hlava nehlava, často bez ohledu na přírodu, většinou bez ohledu na bohy.

A málokdo z nich, málokdo z nás, z nás lidí, si uvědomuje, že tam někde na skále je stále přikován Prométheus. A že trpí. Protože stále přilétá ten samý orel a žere jeho játra.

Protože nic není dokonáno, protože nic není zadarmo, protože oheň ještě hoří.

Zatím --ještě --hoří --!

VODA

Petru Ondráčkovi

Noe miloval vodu. Celý život snil o tom, že si postaví obrovskou loď. Tak velkou, aby se na ni vešly všechny bytosti, co má rád. Aby byly s ním. A Noe měl rád všechny. Od slonů až po mravence. Jenom lidi, jenom lidi moc nemusel. Možná proto, že se mu pořád smáli. Měli ho za blázna. Ukazovali si na něj, za svá břicha se při tom popadali. Nutno říci, většinou za tlustá břicha. „Podívejte se na toho trotla!“, křičeli, „staví loď, dva tisíce metrů nad mořem a sto kilometrů od nejbližší řeky. Je normální?“ A chodili se dívat, jak pokračuje stavba lodi. Měli spoustu času. Vždyt si žili jako v ráji. Bylo nádherné počasí. Na stromech zrály šťavnaté plody, na zemi rostlo množství různých chutných rostlin, v lesích se proháněla stáda rozličné zvěře. Stačilo jen natáhnout ruku a trhat. A zabíjet. A ten ztřeštěnec se nesmyslně dřel. Už třicet let.

Ale jednoho dne se objevil na obloze malý mráček. Skoro nikdo si ho nevšimnul. Druhý den se zatáhla celá obloha. A třetí den? To už všichni znáte. Začalo pršet. Co pršet! Lilo. Lilo tak, že jste měli dojem, že se na vás převrhnul celý oceán.

Ale to už byl Noe naloděn. S celou rodinou. Se všemi přáteli zvířaty. A to už byla voda i pod lodí. A pluli. A všude kolem? Jenom voda, voda voda... Samá voda. „Taková nádhera“, říkal si Noe. Těch čtyřicet dní si opravdu vychutnal.

A slunce začalo zase svítit. Jako o život. Vody pomalu opadávaly. Když opadly docela, tak --, tak by vám běhal mráz po zádech. I když bylo neskutečné horko. Celý svět byl jedna mlčící bažina. Jen na hoře Ararat trůnila obrovská loď, ze které se ozvala zvláštní rána. To Noe právě otevřel Muller Thurgau, pozdní sběr. A pečeně tak voněla --. Bylo to cítit až na Olymp, kde bohům kručelo v prázdných žaludcích. A jenom tiše, tiše záviděli...

POTOPA

Každý, kdo pracoval ve veřejném stravování ví, že jednou za čas, většinou jedenkrát měsíčně, se musí provést sanitární úklid. Zkontrolovat záruční doby všech potravin, odmrazit lednice, pečlivě je vymýt, vyčistit a vydesinfikovat všechny prostory. A zejména: Vodou nešetřit! Přesnější informace jsou upraveny provozním řádem té které provozovny. Důležité je, aby žádné svinstvo (plísňe, mikrobi, hmyz a jiné „breberky“) nepřežilo.

A tak to funguje v celém vesmíru. Poslední sanitární úklid planety Země přežil Noe a jeho nejbližší. Od té doby lidstvo postupně znečišťuje vesmír ve svém okolí. Kdo za to může? Kdo svojí liknavostí zavinil, že pár „breberek“ přežilo v této, jinak nádherné provozovně?

A na kdy je naplánován další sanitární den? Mnoho závažných otázek, na které by měl svědomitý majitel a správce znát odpovědi. A jednat! Jednat dřív než mu „breberky“, dřív než mu lidi zaneřádí celý vesmír!

MILUJ BLIŽNÍHO SVÉHO

Miluj bližního svého. Miluj všechny živočichy. I ty, o kterých si myslíš, že ti ubližují. Všichni tvorové tvými bratry jsou, protože Já je stvořil, říká Bůh všech živočichů, říká to nám, nám Mravencům.

Ale to Bůh asi nic neví o obrovském monstrem mající pouze čtyři končetiny a likvidující všechno, co se nachází v jeho dosahu.

To asi Bůh ještě nepotkal člověka! Tento neskutečně veliký predátor, ošklivý, zapáchající nějakými chemicky vyrobenými feromony a živící se částečně rostlinnou stravou kontaminovanou jedovatými látkami, ale z větší části konzumuje mršiny, prostě žere mrtvá zvířata!

Říká se, že my Mravenci, jsme jedni z nejagresivnějších tvorů v živočišné říši, takže život kolonií provázejí výpady na cizí území. Ale výsledkem boje je zpravidla jen vytlačení poražené kolonie z teritoria, ke skutečnému vyhlazení dochází jen výjimečně.

Ale víte, jak je tomu u lidí? Přesně naopak. Vyhlazují se na potkání! Ale nedivte se, že jsou tak primitivní. Jsou na naší planetě Zemi teprve pár milionů let. Třeba se časem poučí. Jestliže přežijí. Jestliže dostanou ještě šanci. Mohli by se, možná, stát i kulturnějšími tvory. Já vím, že je to utopie, sci fi. Ale naděje umírá poslední. A všichni živočichové tvými bratry jsou, opakuje Bible. Takže, i lidé. Bůh jim buď milostiv!

BOŽÍ MLÝNY

Jó, Boží mlýny! S těmi je v dnešní době problém. Protože nemelou. Ne, že by nefungovaly. Rozbily se. Zub času. Nepřiměřené množství energie. Ekologická závadnost. Nic takového. Zádrhel je úplně v něčem jiném. Tak jako v ostatních odvětvích, mohou být zakázky svěřeny firmě, která vyhraje výběrové řízení. A přes to ani Pendolino nejede.

No, a Boží mlýny nejsou schopny předložit výpis z trestního rejstříku. Neumějí upřesnit místo svého podnikání. Jako jednatele do své žádosti uvádějí „nějakého“ Boha. To je další kupa neřešitelných problémů. Bůh, Stvořitel, stvořitel všeho je osoba nedůvěryhodná. Vždyť rozumí každému, se všemi soucítí, a navíc, a navíc ho ještě žádný úředník ve své pracovní době neviděl!

Samozřejmě, že by se to dalo nějak obejít. Za mírný úplatek. Nějaké přilepšení: Trochu deště navíc na to správné políčko. Pár mladých milenek řediteli odboru.

Ale tomu Bůh nerozumí. Tak to si asi moc nezamele. Mlít budou jiní, akceschopnější, pružnější. A hlavně, mladší!

Ono je moc dobře, že už Boží mlýny nemelou. Jen si představte tu hrůzu: Vyměřovat všem, úplně všem, a to bez výjimky, stejně?!

BOŽSKÝ GULÁŠ

(aneb: Co se stane 21. 12. 2012)

Vesmír, přestože se od nás vzdaluje konstantní rychlostí, z místa nehody, z místa, kde došlo k nekontrolovanému, dnešním nazíráním viděno: skoro k teroristickému, činu, je stále s námi. A cože se tenkrát stalo? No, bouchlo to.

Bůh připravoval oběd pro slavnostní příležitost. Pro pár desítek Bohů, vládců ostatních vesmírů. A tak byl trochu nervózní, možná unavený.

Nakrájel cibuli nadrobno. Božsky! Rozpálil v kastrolu rýžový olej (Ten se přepaluje až při 290 stupních Celsia.), pět minut restoval cibuli dozlatova, přidal sladkou papriku a nepatrně chilli, po dvou minutách zalil vodou.

Ale to jsem vám ještě neřekl. Vařil na plynovém vařiči. A tenkrát neměly plynové spotřebiče termopojistky. Takže Bůh, trochu bohém, vlastně Bohém s velkým B, vodou zalil nejen cibulopaprikový základ, ale i oheň. Ale plyn stále zaplňoval božskou kuchyni. Najednou někdo zazvonil. Možná pošťák, možná netrpělivý čas. V tu chvíli (asi po jedné tisícině vteřiny) se ozvala hrozná rána. A že to byla šlupka. Ještě dneska, a to více než po šestnácti miliardách let, je to všude cítit. Bůh mírně ožehnutý, zůstal nad věcí. Nakrájel čerstvé hovězí přední na drobné kostičky, hodil do trochu přičmoudlého kastrolu, pod kterým (Božím zásahem) oheň znovu chytil. Přidal česnek, rajčatový protlak, majoránku, sůl, pepř, kmín a přikryl pokličkou. No, to víte, Bůh, věděl, že, čím déle, tím lépe. Proto ztlumil teplotu na minimum a nechal to pár miliard let dusit. Čím pomaleji, čím déle, tím více energie se do každého jídla, a do božského guláše zvlášť, dostane. Naměřili jsme neskutečných čtyřicet šest procent prány! Ta svojí obrovskou koncentrací guláš zahustila. A teď se to musí nechat minimálně čtyři dny, čtyři Boží dny uležet.

Představte si, že to bude přesně 21.12.2012! A nebo později

Tak dobrou chuť, dobrou chuť všem!

ODKUD K NÁM PŘICHÁZÍ PRAVDA

Hned ze začátku vás musím zklamat. Pravda k nám ještě nikdy nepřišla. Ale toho, že k nám nechodí, vůbec nelitujte!

Pravda je, je to až k neuvěření, neskutečně ošklivá, šilhá, kulhá na jednu nohu, mastí se jí vlasy a, a ráčkuje. Obléká se velmi staromódně. Kamarádí se s každým. S každým, kdo jí přitaká, podpoří. S každým, kdo se jí nevysmívá. S každým, kdo ji ctí... Ale, kdo by takovou ošklivku. Na to musí být silný žaludek. A co si myslíte, že její přátelství přinese? Problémy, samé problémy.

Psychiatři si vás podávají. A vyptávají se. Tak vy se přátelíte s Pravdou? Co tím sledujete? Jste normální? Kdo vás navádí? Jak dlouho jste takhle nemocný? Co chcete v životě dokázat?

Budete mít obrovskou kliku, když vás nezavřou do blázince.

To Lež je jiná liga! Ta má všech pět pohromadě. Logicky uvažuje. Psychologie je její silná stránka. Dovede člověka ocenit. Váží si ho. Za všechno dobře platí, co dobře platí, přímo přelácí! Má neskutečné charisma a vyzná se v politice. To byste koukali, co tam má přítel! Je neuvěřitelně adaptabilní. Zvykne si na všechno (na rozdíl od fajnky Pravdy). Může žít v kanálu, nevdá jí kriminál. V poslanecké sněmovně se cítí jako ryba ve vodě. Copak Lež, to je třída. Na tu nikdo nemá.

Je pravda, že Pravda občas zvítězí, ale pouze morálně. Na víc, na víc, chudinka nemá.

Lež má krátké nohy, ale dlouhé prsty. Nebojí se investovat, nebojí se hazardu, nebojí se spojit s čertem. Protože ví, ví to, co nikdo z nás! Pravda, totiž, nikdy neexistovala a existovat nebude! Ta byla pouze vymyšlena, aby byli všichni spokojeni. Nebo oklamáni? A jsou! A jsou!

JAK JE TO S POČASÍM

S počasím je to vždycky špatně!

Na jaře začne být teplo, buď moc brzy, nebo pozdě. A ještě se to střídá. A nepravidelně. Nikdy nevíte, jak bude zítra. Když je brzy teplo, všechno v přírodě vyraší, tak určitě přijdou v květnu mrazy. A je po všem.

Léto taky za nic nestojí. Buď je moc teplo, nebo chladno. Nebo se to střídá. Často prší. Nebo vůbec neprší. Ještě nikdy nebylo léto takové, jaké by mělo být, aby byl každý spokojený.

O podzimu ani nemluví. Samé plískanice. Nebo ne. A přetrvává letní počasí. Ale jednou se stejně ochladí. Jak bych to netušil.

A přijde zima. Zima, která se vůbec, ale vůbec nepovede, protože částečně proprší anebo je, na zimu, neskutečně teplo. Potom udeří mrazy, co mrazy, holomrazy. Ty jsou nejhorší! Je pravda, že někdy napadne nejdřív sníh, což se může zdát na první pohled perfektní. Ale kdo to má pořád odmetat? Jak máme ve sněhu bezpečně jezdit? No, nezbláznil by se jeden ze všeho?

Myslím z počasí.

A tak je to se vším!

Vezměte si, například, lidi. Pořád se mračí, nebo ještě hůř, usmívají se na vás. A vy nevíte, proč. Nevysmívají se? Nechtějí vás podrazit, okrást, zabít? O co jim jde? To nikdo neví! Protože už nic není takové, jako tenkrát před lety. A už tenkrát to nestálo za nic! Za co to asi může stát dnes? Každý myslí jenom sám na sebe. Na to svoje. S lidmi je to vždycky špatně. A za všechno může to prokletý počasí, věřte mi!

KDYBY TO EINSTEIN VĚDĚL!

Dnes se, a to z rozličných důvodů, dělají průzkumy na kde co: na dopravní nehody, oblíbenost politických stran, nejčtenější knížky, nejsledovanější seriály, nejkrásnější ženy, počet aut projíždějících některými křižovatkami, a tak dále, a tak dále...

Před měsícem kohosi napadlo zjistit změny chování lidí přicházejících, a po určité době, odcházejících, do hospody a z hospody. A víte, co se, mimoděk, zjistilo?!

Že do hospody přijde více lidí, než z ní odejde! A to o celých 14,5%!! Zatím máme výsledky pouze ze dvou tisíc čtrnácti set dvaceti čtyř hospod. Ale jsou to alarmující čísla!

Kam ti lidé mizí? Některé manželky zmizelých mužů, mezi námi, neskutečně „satorie“, tvrdí, že se zdekovali do Thajska, kde si užívají sexu s lehkými děvčaty. Jiní, většinou spolujemitelé firem, jsou přesvědčeni, že jim kolegové utekli na Bahamy. Paní Motovská si myslí, že její manžel přišel o život. Pan Starka ví své! Ale kde je pravda? Kde ti všichni jsou?

„Ty můj kvítku medový, to se nikdo nedoví“ zpívá Waldemar Matuška. Ale já vám prozradím, jak to doopravdy je. Vy se to dozvíte!

Hospoda je tajuplné místo, něco mezi pyramidou Slunce a pyramidou Měsíce v Mexiku.

A když dojde k náhodnému propojení sil Dobra a Zla, sil Piva a Rumu, otevře se hostu hospody čtvrté cenové skupiny třetí oko a on prohlédne, zjistí, že tato hospoda, naše drahá planeta, toto místo v našem vesmíru je pro jeho duševní růst nedostatečné, že on vlastně patří úplně jinam, do jiného, daleko většího vesmíru. A my, my všichni máme smůlu, zejména hospodský. Protože host okamžitě zmizí do jiné dimenze, do vzdáleného vesmíru. Ale, bohužel, pro hostinského, ještě před zaplacením!

Jó, to kdyby Einstein věděl!

CO SE DĚJE ZA ZRCADLEM

Možná to bude pro vás docela velký šok, ale za zrcadlem nežije žádná Alenka. To vím určitě! Dívám se tam den co den. Co kdyby náhodou --. Za zrcadlem, za mým i vaším zrcadlem, dochází, dochází k vraždám! Ano, k vraždám! Zlotřilí, zlotřilí nebo možná hladoví pavouci tam spřádají své sítě, do kterých chytají lehkomyšlné mouchy, a skoro zaživa je požírají. Hrůza hrůzoucí! A teď nastává dilema. Jak se k tomu postavit?

Jsou pavouci teroristé útočící na bezbranné oběti? Nebo jsou to chovatelé much mající právo je zabít, porcovat, dělat z nich karbanátky, rozesílat je do zemí Evropské unie, a ještě na tom nestydatě vydělávat?

Smějí pavouci na svém webu, na své síti, ukazovat úplně nahé mouchy, když tam mají přístup i pavoučci mladší osmnácti let? A je etické, že pavouci upravují genetiku much? Více či méně se jim daří měnit myšlení much, a to až do té míry, že mouchy jsou skálopevně přesvědčeny, že pavouci jsou nejdokonalejší bytosti ve vesmíru. A jestli má někdo právo je požírat, tak pouze oni! Nikdo neprotestuje. A nikdo ze zelených a jiných aktivistů se nepřivazuje k mouchám, aby se spolu s nimi nechal taky sežrat. A víte proč? Protože pavouci mají vše pod kontrolou. Oni vědí o každém našem pohybu, oni ovlivňují nejen myšlení much, ale i nás, nás lidí. My používáme internet, web, vlastně síť, několik desítek let. A pavouci? Ti mají v používání sítě neskutečný náskok miliónů let!

To pavouci se rozhodli, že každá skupina lidí bude věřit něčemu jinému. Někdo má Marxe, Budhu, Ježíše, svatou válku, Spartu, svíčkovou, makrobiotiku, Coca colu, milenky. Dokonce, někteří věří (ale to je bráno jako úchylka) považte, i vlastní manželce!

Za to všechno můžou pavouci, vládci vesmíru.

ZVONÍM

Zvoním u dveří imaginace. A čekám. Trpělivě čekám. Čekám, že se někdo ozve. Že mi otevře. Že mě pozve dál.

Ale nic se neděje. Tak tam stojím jako trouba a přemýšlím, jestli je někdo doma. Ale, kdo by si... , no třeba, kdo z vás by si domů pustil nějakého troubu? Já teda určitě ne!

CO JE TO ZA OŠKLIVÉHO ČLOVĚKA ---

Co je to za ošklivého člověka, který se na mě každé ráno mračí ze zrcadla v koupelně? Párkrát jsem ho i oslovil. Upozornil na to, jak hrozně vypadá. Každým dnem hůř a hůř. Myslíte, že by zdvořile odpověděl? Poupravil svůj zanedbaný zevnějšek? Nic takového. Odkud já ho znám? Vzpomínám si, že býval mladší. Hezčí. Hezčí? To jsem přehnal. Méně ošklivý.

Dost o něm přemýšlím. Za ty roky, co ho vídám, mi tak nějak přirostl k srdci. Víc než vlastní brácha, kterého nemám. Říkám si, když se dívám na tu hrůzu v zrcadle, jestli se vůbec uživí? Jestli se nějaká slitovala a vzala si takového šeredu. A nechce se mi to ani domýšlet. To by snad bylo proti přírodě. Ale já mám velkou fantazii. Představte si, jenom si zkuste představit, že by s ním měla i děti! Na to musí být opravdu bujná představivost. A taky by mě zajímalo, co asi tak dělá? Asi vybírá popelnice, obchází kontejnery, žebrá v zastrčené uličce nedaleko Staromáku. Jinak nevím, opravdu nevím.

A to se vyznám v lidech jako nikdo jiný. Podívám se a hned vidím, kolik uhodilo. Když pozoruju někoho déle než dvě minuty, z fleku bych mohl psát jeho životopis. Takovej jsem machr. Ale u „týpku“ ze zrcadla se nechytám.

Zrovna včera mi vyšla desátá sbírka poezie. To víte, bylo veselo. Prý až do rána. A dneska, po poledni, v koupelně stojím proti zrcadlu, ze kterého na mě tupě zírá neskutečný vagabund! Tak otrěsně ještě nikdy nevypadal. A teď se podržte. Málem jsem z toho omdlel. Ve svých rukou držel klenot. Moji poslední, nádhernou, knížku básní!

NĚCO MÁLO O VESMÍRU

BUDIŽ

--pozdravena chvíle
kdy nejkrásnější verše
zežloutnou zhnědnou
a po druhé nebo třetí
mrazivé noci
se v rytmu lehounkého valčíku
snesou
až --
až k nám

TICHÁ NOC NAD MNÍŠKEM POD BRDY

Městečko usnulo Zklidnilo dech

Genius loci jenom vzpomíná
na doby minulé V klášterních zdech
ozvěny modliteb My u vína

tušíme anděly letící k nám
přes propast času pekla nebe
bolesti i zklamání Nejsi sám
človče Ty který věříš v sebe

Nad Skalkou hvězda Pokora v duši
Odlesk dnů minulých odnesl sen
Pietu v poustevně nikdo neruší
A pomalu přichází ---nový den

PŘITAŽLIVOST ŽENSKÁ

Jestliže na těleso nepůsobí
žádné síly, těleso zůstává v klidu
Isaac Newton

Kosočtverce hrušky ňadra klíny
jablka padající z výšky
bezesné noci žárlivost splíny
mladická nerozvážnost (v každém věku)
proradnost hada mužská naivita
a taky ješitnost touha
touha dlouhé věky skryta

a najednou erupce vulkán zen
„předávat květinou skalní zdí výkřikem“
přejí si kameny stromy
I buňky v našem těle
Hledají si sebe tebe
Ne nepříteli!

„Máme se ---!“

Vesmír čeká : Co příště?

Kosočtverce hrušky nadra klíny
jablka padající z výšky
bezesné noci žárlivost splíny
mladická nerozvážnost (v každém věku)

A já?

Stále makám

v podřepu v lehu i v kleku

Bůh je mi svědkem

Možná i sousedi

(Mají k nám klíč!)

A já se ztrácím unikám mizím

Jsem maličký menší

Jsem celý --

Pryč!

ARCHIMÉDŮV ZÁKON

Dvě těla ponořena do sebe

právě teď

nemyslí na Archiméda

Cynik by řekl:

Právě teď nemyslí

Výsledek erupcí na Slunci

k nám dorazí za třicet šest hodin

Výsledek erupcí těch dvou těl

k nám dorazí za devět měsíců

ZÁKON ZACHOVÁNÍ ENERGIE

Všechno se dá zatlouct
ale jednou
stejně přiznáme barvu
Každý tu svou

„To ti ještě spočítám!“

Hvězdy svítily jako o život
A výhruška letěla mrazivým vesmírem
Míjela planety galaxie hvězdokupy
I obávané černé díry
kde se nespalo celou noc
kde kopí výčitek
strmě čněla vzhůru
připravena kdykoliv vyrazit k útoku
A hřmělo
Blesky rozčesávaly oblohu
Na moři řádily třicetimetrové vlny

A v tu chvíli
ses usmála
Na mě!

ZABÍJENÍ SMRTI

Pod černým nebem visí strom
Vyplazené listí se chvěje a čeká
Čeká Doufá že přijdeš

Vyplazené listí se chvěje a padá
Padá do močálu
a tlí

Padá do země vzduchu a vod
tlí v srdcích
v této básni jež se chvěje a čeká
Čeká Doufá že přijdeš
Že přijdeš a odřízneš mrtvé verše

STRAN ROZKOŠE

geometrie paměti
se prokousává každou dobou
a buší do těch bezbožných
a hýčká jen své miláčky
Bez ohledu na pohlaví
To ji vzrušuje to ji baví
děvku čísel nenažranou
Stoupá si na špičky
aby svou dírkou klíčovou
viděla svět
a jeho triky odhalila
Nestyda!

Abraka dabra
slavný soude
co trestáš nevinné v hříchu
hříšné v jejich nevinnosti
zbavuješ citů myšlenek rozumu
Je to k zlosti
když k poznání dojdeš
v pozdním věku

s praporem volně vlajícím
A v podřepu nebo v kleku
kupuješ odpustky
na příští časy
Zbytečně Asi

Ale city se vzepjaly
Z rukou se vytrhly vozataji
Řítí se vpřed do neznáma
A je to
Je to v háji

Ale pozor!
Eva si obléká Adama
To víte
že jí to sluší
Dala by duši
za lásku
která svět dělí
na dvě části:

Na dobu ledovou
a věk slasti!

Jsme zase doma
Jsme v pasti --

ZÁKON POPTÁVKY A NABÍDKY

zákon nabídky:
s rostoucí cenou roste nabídka
zákon poptávky:
s rostoucí cenou klesá poptávka
vyhledavač Google

Poptávám duši
duši ukrytou v tvém těle
Její cena nezadržitelně roste
na pražské burze
Na americké se drží skvěle
Japonci hlásí
že jim došly jeny
Měnový fond sáhl do rezerv
Bill Gates to vzdal
A miliardáři z Číny sklopili uši

I já to vidím
I já vidím jak ti to dneska sluší!

Zdeňku Riegerovi
 Ať jen kvůli nám --
 ať do vrat buší
 ať lítaj třísky
 ať makaj naši andělé
 ať vytahují samá esa
 ať voko bere malá dává

Pravda
 kontrolka začíná problikávat
 „Jedeme z kopce starý brachu“
 Tak Ať!

Ať v uších při tom sešupu
 si vítr furiantsky hvízdne

Vždyť
 proklatě nízko naše kolty visí

Ať jsme zas na počátku světa
 ať vůně barvy pocity adrenalin --

Ať bouře bouří
 ať blesky šlípí
 ať je takhle maličký celý nekonečno
 ať přijde potopa Nejmníh jedenačtyřicetidenní
 Ať Noe čumí
 že holubice přistála na našem stěžni
 Ať oheň hoří jako za mlada
 ať uhlíky tančí o život
 ať nás stále něco napadá
 ať holky --
 ať nejkrásnější holky --
 zejména ty s chůzí laní --
 ať --

A víte co?

Ať tolik nepřeháním!

AŽ

(žádné „až“ neexistuje)

pocta E.A.P.

Až poznám zač je loket všeho
do uší bude řvát havranů chór:
„Život byl fór Život byl fór“

Já myslel: Bůhví jaká story
s úžasným happy Endem
Šel Proton světem
Potkal Neutronku
Bouchnul to do ní
ale tak šikovně --že --
(říká se tomu Láska)

Havran vypelíchanej co může vědět
o Lásce? „Život byl fór!“

I když stává se
že příběhy dělají veletoleč
a někdy to bouchne že se nestačí
divit jeden dva pět

I celý svět se často drží za hlavu

co se to dneska

„v tom čase AŽ“

dělo za věci

Ale ten život byl váš!

I s chlupama a vodřejema botama

vážení kritici havranů černých

černých jako noc

co otevřela cestu mnoha duším

mezi ty Protony a Neutronky

(mezi nás)

co do sebe rádi bušej

prý z lásky

a z lásky taky

A na to nebohá duše

vždycky slyší

ale když pozná co ji čeká

už je pozdě

Zadní vrátka v blázinci i v životě

mají kliky

pouze z té druhé strany

Život je fór Život je fór
Až tohle přijmem za svůj Otčenáš
bude nám –
stejně nebo ještě hůř

Co takovej ošklivej pták může vědět?
Zpívat to neumí
bezdomovec nastytlej
rozdává rozumy
Vždyť vezměte si tu svatbu století
stovky kamer tisíce novinářů
a milióny svědků slzí za ně
Uběhlo jen pár měsíců
kdy černý havran se skláněl
nad černou truhlou a taky slzel
ale mě neoklamal já odezíral z obrazovky
„To byl fór To byl křivák fór --„
a táhl zplihlé své staré krovky
kamsi
dál

V tu chvíli mi ho přišlo líto
a já pochopil:
Bůh je ten černý havran z obrazovky
který ví: Život je fór
Možná se něco nepovedlo
jako virtuální hra v počítači světa
To by se dalo zresetovat
nastavit jiné parametry vymyslet „lepší fór“
Pro Tebe je to hračka
Co říkáš Bože? Půjdeš do toho?

„Never more never more!“

NĚCO MÁLO O VESMÍRU

Podíval jsem se do tvých očí
A bylo to tam!
Veliký třesk
okamžik kdy všechno chytlo
na první našlápnutí

Od druhé vteřiny
se to začalo rozjíždět
do všech stran
Rodiče příbuzní sousedi přátelé
pořád dál a dál
Rodily se nové planety
Štěpán a Lukáš se jmenují
Jejich oběžné dráhy
další výbuchy zrození
A vesmír se stále rozpíná ---
Škarohlídi tvrdí: vzdaluje
My říkáme: zvětšuje se
Každou vteřinou
Už miliardy let

A v tvých očích? Pořád ---

no ---

Pořád to tam je!

LAMPÁŘ

Když se začne stmívat
(a to za každého počasí)
vezme dlouhou tyč s háčkem
a jde
Tam někde nahoře to je
Nevidí tam ale věří
a proto zatáhne
Nejdřív se zdá že nic
ale po chvíli se nepatrně --
a potom víc --
rozhoří oheň!

Co je to za povolání?
Rozsvěcet
rozsvěcet uvnitř
Uvnitř něčeho nebo někoho

A musí každý den Pořád
A musí věřit
aby až po tisíci prvé
přijde k tomu něčemu --

A ono to maličké tam nahoře
má taky dlouhou tyč s háčkem
A jde Taky jde
To maličké jde
ještě nevidí ale věří
že tam někde nahoře to je
a proto zatáhne
Nejdřív se zdá že nic
ale za chvíli se nepatrně --
a potom víc --
rozhoří oheň!

TI LIDÉ --

kteří žijí v nás
hluboko ukryti v našich duších
pod příkrovem slov
Jsou prakticky hluší

Šťastní to tvorové
v lidském těle skrytí
neplatí daně nájem
lékařskou péči
Neznají semafor banku
k mobilu pin
přesto jsou uvnitř
přesto jsou in

Ti lidé
kteří žijí v nás
hadů se nebojí
nespálí je mráz
ani lid podomní
nemá na ně
Jsou totiž za vodou

Jsou nevidět
Do nás? Média den co den
krutě buší
A oni? Oni šťastní
že jsou hluší

Oni jsou zámožkem
larvou
možná pouhou informací
myšlenkou která se
nevím proč
stále vrací
Vrací se domů
po letech strávených jinde
Vrací se ke svým
rodičům dětem
ke svým blízkým

A duše je vítá
Vítá ty
ty co žijí v ní

Ona je vidí
člověk pouze tuší
nádherné lidi
kteří žijí in
i když jsou mimo
i když jsou hluší
neznalí podrazů klíčků vin

Ti lidé našim očím skrytí
drží nás nad vodou
svým jsoucнем svým bytím
I svou slepotou
která nejlíp vidí
do duší tvorů
co si říkají lidi

Valte to do nich
křičte a lžete
přidejte plyn!

Není to nic platné
Oni jsou hluší nevidí
A hlavně:

Jsou in!

BINGO

Žiješ

žiješ

žiješ

A najednou ne!

A VE FINÁLE KDO?

Říjen už spíná ruce k nebi

Je to jeho každoroční trik

aby mu Bůh pofoukal bebí

Jó Stárnoucí mají často tik

Já třeba dám klidně dvacet „klik“

Spolužák sbírá stará hledí

Sad za domem se s předstihem svlík

To jsou ti mladí kteří vědí

Sousedí mají nový tébich

To opět nebude u nás klid

Žárlivost! Závist! My chceme němlich

Listopad má jinší tip

Tvrdí: Svlíkání je věčný hit!

Pak ale pozor na náledí!

List za listem Lásko! dolů slít

To jsou ti mladí kteří vědí

I v sexu známe lehy sedy

Prosinec s tímhle nechce nic mít

Tak navštívil slovnuté Vědy

Do kdy on bude cool? Do kdy fit?
A dostal jen náznak Možná slib
Do Silvestra vydržíš ready
Potom bude hůř A nebo líp
To jsou ti mladí kteří vědí
Hladovému nevěř když jsi syt
mumlám si v lednu Žiju tedy!
Je spravedlivé takhle se mít?

To jsme my staří kteří vědí!

NĚCO MÁLO O MIMOZEMSKÝCH CIVILIZACÍCH

Asi tak pětiletý kluk

pod vrzajícími dřevěnými schody
které vedly ke slepičí kukani
objevil
starý potrhaný pytel
plný sušených švestek
Ta chuť!

Možná mi to nebudete věřit

MÍSTO DOSLOVU

BŮH, BÁSNÍK, LÁSKA, MANŽELKA A CELÝ VESMÍR S MIMOZEMSKÝMI CIVILIZACEMI I S JEDNÍM PYTLEM SUŠENÝCH ŠVESTEK

aneb Zamyšlení nad rukopisem A. M.

(Do nadpisu jsem si vypůjčila „pytel švestek“, co patří do nejkrásnější básně tohoto rukopisu)

Důvěrně známé a milé jsou básně a drobné lyrizované útvary (jakési básnické fejetonky) básníka zralého věku, Aloise Mobela Marhoula Čisovického...

Jako potůček plynou jeho slova a verše důvěrně známou nám krajinou a je to potok neregulovaný,

hned klikatí se doprava a tu zas doleva, žádná betonová rovná koryta, potok míjí louky, palouky, pole, remízky, i s velkou spoustou zvířátek a „breberek“... Zpívá si k tomu veselou, od dětství známou písničku, až se někdy přistihneme broukat si s ním... Voda v potoce docela ještě je dětsky čistá, místy i průzračná, sem tam se mihne pstruh i ráče, sem tam i nějaká ta lahev od coly, snad aby i ten potok byl „cool“...

Pročítám ten desátý již rukopis Aloise Marhoula a vzpomínám na velkou spoustu otazníků z jeho deváté knížky. I já si v dnešním zamyšlení položím několik otázek, na které se, tak jako on ve své deváté, pokusím sama odpovědět.

1/ O čem všem to vlastně básník píše...?

O lásce, o básnících, o všeobecné Ženě prostřednictvím té své Vlastní, o stárnutí, pokoře, o velkých radostech ze života, které se nám často klamně jeví jako malé, o sobě, o nás...

2/ Pro koho píše?

Pro svou i vaše manželky, Riegra, Huptycha, A.E. Poeta, pro Danu, milenkou, Štěpána, Lukáše a další nové planety, pro Boha, spolužáky, vesmír, pro začínající i pokročilé, pro mě, pro nás...

3/ Jaké To je...?

Tak trochu zvláštní. Jiné. Marhoulovské. V první části texty prozaické a ve druhé, pro mě pamlskové části, je Ta Poezie, která však nejen že prošpikovává, ale je vlastní podstatou i té části první. A je to rozverná, tak trochu macourkovsko-nepilovská, vlídná, k pousmání, k zamýšlení, trochu groteskní, ukazující k úplně obyčejným životním situacím, které všichni prožíváme, ale pod kuželem baterky dětství (kterou pod postelí občas „lojzové“ rádi zapomínají na návštěvách), pod tím kuželem tak trochu naivně až růžového světla, se nám jeví ty věci úplně, ale úplně jinak...nebo alespoň trochu jinak... Marhoul je přírodní šaman, který svými texty léčí tento odjakživa a napořád chorý svět...a léčí tak, jak to dělávaly naše maminky s našimi kolena, léčí foukáním... Takové jsou texty desáté knížky A.M.

4/ Jak to ten básník dělá...?

Dělá to tak, že ho slyším...používá k tomu – obzvláště v prozaických textech – ryze řečové prvky, opakuje slova, vyzývá nás, dělá pomlky, ve kterých nechává nás, jestli se chytíme...někdy ano, jindy nás překvapuje...Stylizuje se do „barového vypravěče“...občas využije i své původní profese a zavaří nám... Otázka čtvrtá: velmi těsně souvisí s otázkou první, neboť i k ní patří výběr slov, která básník používá, (aby sám sebe usvědčil). Hleďte co probleskuje mezi řádky:

V celé knize dominuje slovo Bůh, je použito nejméně 40x. BÁSNÍK – se vyskytuje asi 28x, říkám asi, protože mi mohl nějaký ten tvar – básník, básnička, Bůh, Otec apod. Klidně Uniknout, tak mě prosím neberte tak úplně vážně! –Marhoul předčil frekvencí slova Básník, považte, i Huptycha,

kterýžto má toto pojmenování ve své knize „Noční linka důvěry“, použité je n 22x ! Tedy slovu Bůh se věší na paty kdo jiný, než Básník...při troše nadsázky Básník = Bůh. . .(nebo slespoň ...Skorobůh?) ...

Na ústupu v Marhoulově knize je... LÁSKA – 24x

Charakteristická slova jsou tu ale i andělé, pravda, duše, vesmír, oheň...

Co je však nejpodivuhodnější a lichotivě krásné a v textech i marhoulových básních nezvyklé? Jakým že slovem se Básník od všech Básníků odlišuje...? –Dámy a pánové, je to MANŽELKA ! –ji vyzývá často s humorným nádechem, častěji však s velkou poctivou a hlubokou poklonou. Celkem také 24x...tedy hned po Bohu a za BÁSNÍKEM vždy následuje MANŽELKA, která se vlastně rovná LÁSCĚ...No...není toto zjištění Úžasné... ?

Mnohé básně Aloise Marhoulův vypadají ,jakoby básník usedl za Vitaklavír zákona Harmonie, odklopil víko a položil všech svých deset prstů v nádherném známém akordu na klávesy... a dost! –D o s t pro duši. Čistý akord ze srdce totiž může být více než vyumělkovaný a přesně pro efekt vypočítaný, chytrý hit či báseň...Marhoul má takový dar...a s ním souvisí i moje poslední, pátá otázka:

Proč ta kniha musí vyjít?

Protože tato Laskavá poloha v naší současné poezii by bez Aloise Marhoulův (téměř) chyběla.

Protože nám jeho texty foukají (maminkovsky i potátovsku) na naše rozbitá kolena i odřené lokty!

Protože by nám přátelské štouchance i plachá pohlazení chyběly!

Protože humor je solí země i poezie!

A ještě také proto, že si už dávno Básník Čisovický vydobyl svou měkkou technikou vody své místo v naší současné poezii.

Alena Vávrová,
básnířka
v dobrovolné izolaci,
Františkovy Lázně, únor 2013

OBSAH

MILUJ BLIŽNÍHO SVÉHO	
Co se povídá o Lásce?	7
Otče nebeský, nenič mě, sloužím všem!	8
Kam na to ty ženy chodí	9
Je manželka taky člověk?	10
Proč se mužům líbí mladé a hezké holky	11
Proč nemají manželé křídla	12
Stále častěji se dozvídáme, že na seznamu ohrožených druhů přibyla další položka.	13
Proč básníci tolik pijí?	15
Proč básníci kradou	16
Proč nemají básníci rozum	17
Kam odlétají básníci před zimou?	18
Chcete mě?	19
Jak zhubnout	20
Co si počít s důchodci	21
Teorie relativity	22
Jak veliký je vesmír	23
Oheň	25
Voda	26
Potopa	27
Miluj bližního svého	28
Boží mlýny	29
Božský guláš	30

Odkud k nám přichází Pravda	31
Jak je to s počasím	32
Kdyby to Einstein věděl!	33
Co se děje za zrcadlem	34
Zvoním	35
Co je to za ošklivého člověka ---	36
NĚCO MÁLO O VESMÍRU	
Budiž	39
Tichá noc nad Mníškem pod Brdy	40
Přitažlivost ženská	41
Archimédův zákon	43
Zákon zachování energie	44
Zabíjení smrti	45
Stran rozkoše	46
Zákon poptávky a nabídky	49
Ať	50
Až	52
Něco málo o vesmíru	56
Lampář	58
Ti lidé ---	60
Bingo	64
A ve finále kdo?	65
Něco málo o mimozemských civilizacích	67

MÍSTO DOSLOVU

alois marhoul

KAM ODLÉTAJÍ BÁSNÍCI

Obálka a frontispice Miroslav Huptych

Doslovem doprovodila Alena Vávrová,

Redakce Michal Hrubý

Vytiskla tiskárna VS tisk

Náklad 600 ks

Nakladatelství Dauphin Daniela Podhradského

v Praze — Podlesí roku 2013

ISBN 978-807272-595-3

ISBN 978-807272-596-0 (pdf)

ISBN 978-807272-597-7 (ePub)

Naše knihy distribuuje knižní firma Kosmas

E-mail pro knihkupce: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetových knihkupectvích

www.dauphin.cz a www.kosmas.cz